

2023. december 9. szombat – Mt 9,35–10,1.6-8

„Kérjétek tehát az aratás urát, hogy küldjön munkásokat aratásába!”

Új időknek új tanítványai kellenek!!!

Itt a feladat bizony nem kicsi... Ha úgy gondolnám, ha elég erőt éreznék a szívemben ahhoz, hogy a Tizenkettő példájára apostolnak, küldöttnek érezzem magam, mennyi mindennel tudnám megbízni engem, Istenem? Hányféle gyenge, „pásztor nélküli juh”, reménytelen, „beteg” állapotba tud beleragadni az ember, mennyi mindenben lenne tennivaló.

Csak pár dolog, ami a leghamarabb eszembe jut:

Az egymásnak feszülő, támadó, az áldatlan és vége nincs konfliktusokból kimászni nem tudó, nem akaró embernek jó lenne megmutatnom, hogy „okos enged, szamár szenved” – hogy nem veszít, aki nem harcol, nem folytatja a békétlenkedést, visszabántást, és még eltérni is tudja a bántást...

A sodródó, iránytű nélküli, sült galambra váró, csak panaszkodni tudó embernek de jó lenne megmutatni, hogy van remény, hogy Veled és célra tartva élni jó. Nem felhőtlen, nem olyan, amilyent a Jézust követő *tömegek* reméltek (nagyon kevés az a helyzet, amikor a tömegek mozgása jó irányba tart...), hanem jó, azaz helyes, értékes, mert megéri elviselni a nehézségeket.

De jó lenne abban is példát mutatni, hogy nem elismerésért, megkalkulolásért teszem a jézusi dolgomat, és jó lenne, ha rábíznám a megsegítettre, mikor (talán évekkel később!), hogyan, azaz milyen tanulságot levonva rakja majd össze magában, amit – Általad! – tőlem látott.

Istenem!

Van egy sor gyengeségem nekem is, ezt ki kell mondanom. Egyik része az éretlenségeimből, másik része a terheimből, megfáradásaimból ered. Szeretnék mindkettő ellen tenni, szeretnék ezeken is dolgozni magamban!

Magyar Ági, Székesfehérvár

